

لبخند بزن برادر

در گلزار شهدا قدم که می‌زنی با قاب عکس‌هایی مواجه می‌شوی که یا لبخند بر لب دارند یا قهقهه‌ای عاشقانه... چه بسا به ما لبخند می‌زنند که در تلاطم این زندگی، شاید‌های زیادی را فراموش کرده‌ایم... شاید فراموش کرده‌ایم خوبی‌هایمان را؛ شاید گذشت را و چشم‌پوشی کردن از خطاهای قابل بخشش دیگران را؛ شاید احترام بیشتر به پدر و مادر را؛ شاید انصاف را و شاید... به گمانم هریک از ما در خانه‌هایمان نیاز به چنین قاب عکس‌هایی داریم؛ از شهدایی که حتی نام و آوازه‌شان به مانند دیگر شهدا به گوش نرسیده باشد چه بسا که هر کدامشان قصه‌ای داشته باشند در پس لبخندشان و ناگفته‌هایی که دوربین عکاسی از ثبت آنها عاجز بوده باشد. قدم‌های بیشتری که برمی‌داری ناخودآگاه یاد این جمله می‌افتی که «شهدا در قهقهه مستانه‌شان و در شادی وصول‌شان عند ربهم بیزقون اند».

عکس‌ها: وحید سرابی

